

Печенѣзкы-атъ князь Куря. Брѣзы коник тѣ припускахъ, стигнѣхъ до брѣг-атъ, скочи-хъ отъ коник-тѣ, съблѣкохъ забуны-тѣ си, и ся мѣвихъ прѣдъ князь-атъ облѣчены въ копри-нены съ широки рѣжавы долманы, опасаны съ поясы, на главы-тѣ имъ желты четвѣрти-ты шапки, обшиты съ самуры на около, съ чрѣвенны пиекюлы; бутуши-тѣ имъ съ высокы кондуры, задъ плѣщи-тѣ имъ висѣтъ стрѣлы и тетива, на поясъ затѣвѣтъ ханджаръ. Безъ да ся поклонѣтъ на князь-атъ, казахъ тѣ, че сѣ дошли отъ князя Куря, кой-то к чуль че бѣлы-атъ царь ся вдига на войнѣ, та и той иде да ся глави у бѣлы-атъ царь.

— Кажете на свой-атъ князь, че азъ имамъ доста воескѣ, наемници не ми трѣбовать.

— Это това не к добро, рече кдинъ отъ тѣхъ, поврѣтѣ главѣ-тѣ си, и поглѣднѣ другари-тѣ си; на праздно ны мѣрихмы поле-то.

— Глави ны, бѣлы царю! Ей, глави ны, каза другы, ны ще ти потрѣбовамы, а людско-то иманѣ и за тебе и за насъ к доста; ны на десеты дѣль смы благодарны.

— Не ми трѣбовате, отговори имъ той.